

Васил Попович

Тъга

Слънце пали, слънце суши
момък на чужбина,
тъжна мисъл гърд му души,
а душа съдбина!

Подфръкни ми, сокол ясни,
мила майко моя,
та си виж на край тъдешни
клета рожба твоя!

Денем слънце слепне очи,
а в душа мръчяе;
вечер – месец свет ми сочи,
той в сърце не грее!

Нощем звезди, майко, светят,
то се мръщолят,
кат чи сълзи дребни ронят, –
тъй се твойте леят!

Сутрин зори дор зарана
с ален свет ме будят,
и надежди будят в мене,
родина наумят!

По над момък облак ходи,
дребен дъжд си рони;
то не облак – дъжд не иди, –
момък сълзи рони!

Дайте криле, два орлове
там да си зафръкне,
где бял Дунав, край брегове,
кара песен – време.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Николай Аретов

Публикация

Васил Попович, Съчинения, Издателство „Кралица Маб“, С. 2000, ISBN 954-533-030-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7389>]